

1971 டிசம்பர் 15]

(3) அரசினர் சட்ட முன்வடிவுகள்—தொடர்ச்சி.

(ஆ) தமிழ் நாடு 1971-ஆம் ஆண்டு வேளாண்மை விளைபொருள் அங்காடிகள் (திருத்த) சட்டமுன்வடிவு.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,

“தமிழ் நாடு 1971-ம் ஆண்டு வேளாண்மை விளைபொருள் அங்காடிகள் (திருத்த) சட்டமுன்வடிவு* ஆலோசனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

என்று நான் முன்மொழிகிறேன்.

தமிழ் நாட்டில் வேளாண்மை விளைபொருள்களின் கொள்முதல் விற்பனை ஆகியவற்றை முன்னிலும் சிறந்த முறையில் முறைப்படுத்துவதற்காகவும், வேளாண்மை விளைபொருள்களை விற்பனை செய்வதற்கான அங்காடிகளை முறையாக நிறுவி நிர்வகிப்பதற்காகவும் தமிழ்நாடு 1959-ஆம் ஆண்டு வேளாண்மை விளைபொருள் அங்காடிகள் சட்டத்தின் (தமிழ் நாடு சட்டம் 23/1959) கீழ் மாவட்டங்களில் அங்காடிக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. மேற்படி சட்டத்தின் 6-வது பிரிவைச் சேர்ந்த (1) உட்பிரிவின் கீழ் யாரும் விற்பனைக் குழுவினால் அவருக்கு வழங்கப்பட்ட உரிமத்தின் நிபந்தனைகளின் படி அன்றி மற்றப்படி அறிவிக்கப்பட்ட வேளாண்மை விளைபொருள் ஒன்றை வாங்குவதற்காக அல்லது விற்பனை செய்வதற்காக அதனைச் சேமிக்க வைக்கவோ எடை போடவோ அதனை அழுத்திச் சீர்படுத்தவோ அல்லது செயல் முறைக்கு உட்படுத்தவோ இடம் ஒன்றை அறிவிக்கப்பட்ட பகுதிக்குள் அமைக்கவும் கூடாது, நிறுவவும் கூடாது, மற்றும் அந்த இடத்தை மேற் சொன்னவற்றிற்காகப் பயன்படுத்தவோ, தொடர்ந்து பயன்படுத்தவோ அல்லது தொடர்ந்து பயன்படுத்த அனுமதிக்கவோ கூடாது. அங்காடிக் குழுவினால் நிறுவப்பட்ட அங்காடிகள் மூலம்தான் அறிவிக்கப்பட்ட வேளாண்மை விளைபொருள்கள் விற்கப்பட வேண்டும் அல்லது வாங்கப்பட வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தும் விதித்துறை எதுவும் சட்டத்தில் இல்லை.

தமிழ் நாடு 1959-ஆம் ஆண்டு வேளாண்மை விளைபொருள்கள் அங்காடிச் சட்டம் உற்பத்தியாளர்களுக்குப் பயனாகவும் வகையில் அமையவேண்டுமானால், கொள்முதல் அல்லது விற்பனையைக் கட்டாயமாக்கும் விதித்துறை சட்டத்தில் அவசியம் இருக்க வேண்டுமென்று கருதப்படுகிறது. எனவே, அரசு இது குறித்து அறிவிக்கும் நாள் முதற்கொண்டு அறிக்கையிடப்பட்ட ஒரு பகுதிக்குள் உள்ள அங்காடிக்கு வெளியில் அறிக்கை இடப்பட்ட வேளாண்மை விளைபொருளை விற்பனை செய்வது அல்லது வாங்கு

* 16-10-1971-ம் தேதிய தமிழ் நாடு சிறப்பு அரசிதழில் கொள்ளப்பட வேண்டும்”

1971 டிசம்பர் 15]

வதைத் தடை செய்ய அரசு முடிவு செய்துள்ளது. 1966-ஆம் ஆண்டு ஆந்திரப் பிரதேச வேளாண்மை விளைபொருள், கால்நடை அங்காடிகள் சட்டத்திலும் இத்தகைய விதித்துறை உள்ளது.

தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை ஏற்று நிறைவேற்றித் தருமாறு இம்மாமன்றத்தை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. DEPUTY SPEAKER: There are two identical amendments and I allow Thirumathi T. N. Anandanayaki to move her amendment.

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI: Mr. Deputy Speaker, Sir, I move the amendment standing in my name, namely—

“That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both Houses consisting of . . . members (. . . members from the Legislative Assembly and . . . members from the Legislative Council) to consider the Tamil Nadu Agricultural Produce Markets (Amendment) Bill, 1971 and that the following members of the House be selected to serve on such a Joint Select Committee. (Names and number of members to be furnished later).”

THIRU J. JAMES: Sir, I second the amendment.

திரு. சோ. அழகர்சாமி: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு வேளாண்மைத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த வேளாண்மை விளைபொருள் விற்பனைத் திருத்த சட்டத்தை முழுமனதாக ஆதரித்து, இதில் என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தச் சட்டமானது இதற்கு முன்னாலேயே கொண்டுவரப்பட்டிருக்க வேண்டும். இப்பொழுதாவது கொண்டுவந்திருப்பது குறித்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

விவசாயிகளுடைய உற்பத்திப் பொருள்களை, அவர்கள் விற்பனைக்காகக் கொண்டுச் செல்கின்ற நேரத்தில், அவர்களுக்கு நியாயமான விலை கிடைக்காமல் ஏமாற்றுக்காரர்கள், மோசடிக் காரர்களிடம் சிக்கிக்கொண்டு தத்தளிப்பதை நாம் ஒவ்வொருவரும் நன்றாக அறிவோம். அதற்கு முக்கியக் காரணம் இடையிலே இருக்கின்ற இடைத்தரகர்கள் தான். விவசாயிகளுக்கு உண்மையிலே கிடைக்கவேண்டிய லாபம் இந்த இடைத்தரகர்களால் பறித்துக் கொள்ளப்படுகிறது. பெரிய பெரிய கமிஷன் வியாபாரிகள் ஒரு விற்பனைக் கடையை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். ஏழை எளிய மக்கள், விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் அவர்களுடைய விளை பொருள்களை அந்தக் கடையிலே விற்பனைக்காகக் கொடுக்கிறார்கள். அன்று விற்பனை செய்ய முடியாவிட்டால், என்ன விலைக்கு விற்பனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டு வைத்துவிட்டு, இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழித்து வரச் சொல்கிறார்கள். இடையிலே அவர்கள் சொன்ன விலையை விட அதிகமாகிவிடுகிறது. கமிஷன் கடைக்

1971 டிசம்பர் 15] [திரு சோ. அழகர்சாமி]

காரர்கள் அந்தப் பொருள்களை ஏறிய விலைக்கே விற்றுவிட்டு, ஏழை விவசாயிகளுக்கு அவர்கள் சொன்ன விலையையே கொடுத்துவிடுகிறார்கள். அதில் கிடைக்கக்கூடிய லாபத்தைக் கடைக்காரர்கள் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள்.

இப்போது அந்த விளைபொருள்களை ஒரு இடத்தைக் குறிப்பிட்டு, அங்குதான் விற்பனை செய்யவேண்டுமென்று இருக்கிறது. விற்பனைக் கடைக்குப் பொருள்களை எடுத்துச் சென்றவுடன் அவர்கள் அதன் எடையைக் குறித்துக்கொண்டு அதற்கு ஒரு கமிஷனைப் போட்டு விடுகிறார்கள். பின் இரண்டு, மூன்று நாள் அந்தப் பொருள்கள் விற்கப்பட்டாமல், தங்கிவிடுவதன் காரணமாக எடையில் சிறிது குறைந்துவிடுமானால் அதற்குள்ள விலையையும் குறைத்துத்தான் விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் அந்தப் பொருளை யார் வாங்குகிறார்களோ, அவர்களிடம் குறைந்த எடைக்கும் சேர்த்தே விலையைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். அதனால் பொருளை விற்பனைக்குக் கொடுப்பவர்களுக்கும் சரியான விலை கிடைப்பதில்லை. அந்தப் பொருளை வாங்குபவர்களுக்கும் சரியான விலைக்குக் கிடைப்பதில்லை. இந்தக் குறைகளைப் போக்க இந்த மசோதா நிச்சயமாக உதவும்.

அடுத்தாற்போல் இந்த மசோதாவை ஏற்றுக்கொள்கின்ற நேரத்தில் சில குறைபாடுகளைச் சொல்லக்கூடும். சிறு சிறு விவசாயிகளுக்கு இதிலே சில சங்கடங்கள் ஏற்படும். ஏனென்றால் பத்து மைல், பதினைந்து மைலுக்கு ஒரு மார்க்கெட்டிங் கூடம் என்று அமைப்பதனால் சிறு சிறு விவசாயிகளுக்குத் தங்களுடைய சொற்ப விளைபொருள்களை அளவளவு தூரம் கொண்டுபோய் கொடுப்பதில் காலதாமதமும், மற்றும் பல சிரமங்களும் ஏற்படும். பெரிய பெரிய பணக்காரர்கள் என்றால், எராளமானப் பொருள்களை வண்டிகளிலும், லாரிகளிலும் ஏற்றிச் சென்று சுலபமாகச் சேர்த்து விடுவார்கள். இந்தக் குறையினைப் போக்க மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோளை விடுக்க விரும்புகிறேன். அதாவது ஆங்காங்கே குறைந்தது ஐந்து அல்லது ஆறு மைல் தூரத்திற்குள் ஒரு மார்க்கெட்டிங் கமிட்டி விற்பனைக் கூடத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் சிறு சிறு விவசாயிகளுக்கும் விளை பொருள்களை சுலபமாகக் கொண்டு சேர்க்க வசதியாக இருக்கும். இப்போது ஒரு தாலுக்காவுக்கு ஒரு விற்பனைக் கூடம் என்ற அளவிலே அதாவது 20 மைல், 30 மைல் தூரத்தில் விற்பனைக் கூடம் இருக்கிறது.

இந்த மசோதாவின் நோக்கம் நல்ல நோக்கம். அதன் பயனை சிறு சிறு விவசாயிகளும், அனைத்துப் பிரிவினரும் அடையவேண்டுமென்றால் பத்து மைலுக்கு மேற்படாமல், 5 அல்லது 6 மைல் தூரத்திற்குள் ஒரு விற்பனைக் கூடம் அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த மசோதாவை முழு மனதோடு ஆதரித்து, வரவேற்று முடித்துக் கொள்கிறேன்.

[1971 டிசம்பர் 15]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : சார், வேளாண்மை அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த விநியோகம் விற்பனை திருத்த மசோதாவிலே உள்ள சில குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு முன்னால் பேசிய அங்கத்தினர் திரு. அழகர்சாமி அவர்கள் இந்த மசோதாவை முழு மனதாக ஆதரிப்பதாகச் சொன்னார்கள். கம்யூனிச கொள்கையை ஒட்டி இருப்பதால், அவர் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர் என்ற முறையிலே இந்த மசோதாவை ஆதரித்திருக்கிறார்கள்.

நமது நாடு ஒரு ஜனநாயக நாடு, இந்த ஜனநாயக நாட்டிலே any state trading they invite என்றுதான் இருக்க வேண்டும். அது இல்லையென்றால் இது ஜனநாயக நாடு என்று சொல்லிக் கொள்வதிலே என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது? உற்பத்திப் பொருள்களை இங்குதான் கொடுக்கவேண்டும். இங்குதான் விற்பனைச் செய்யவேண்டும் என்ற ஒரு நிர்ப்பந்தம் இருக்கக்கூடாது. மக்களைக் கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது. இதனால் சிறு வியாபாரிகள் பாதிக்கப்படுவார்கள். அவர்களும் இந்த நாட்டின் பிரஜைதான். வியாபாரிகள் எங்கவிடம்தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை.

Element of compulsion இல்லை. கட்டாயப்படுத்தாமல் மக்கள் விருப்பப்படியே விட்டுவிடுங்கள் என்று சொன்னால் அமைச்சர் அவர்கள் ஆந்திராவிலே கம்பல்ஷன் இருக்கிறது கம்பல்ஷன் இருந்தால்தான் வெற்றிபெற முடியும் என்று சொல்வார்கள்.

இந்த மசோதாவிலே உள்ள இப்படிப்பட்டக் குறைகளைப் போக்கி, நல்ல முறையிலே கொண்டுவர வேண்டுமானால் ஒரு பொறுக்குக் கமிட்டி அமைத்து அந்தக் கமிட்டிக்கு இந்த மசோதாவை அனுப்பிப் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படி மார்க்கெட்டிங் கமிட்டி அமைக்கப்படுவதனால் என்ன நன்மை கிடைக்கப் போகிறது என்பது புரியவில்லை.

இன்றைக்கு நாட்டிலே ஏராளமான கமிஷன் கடைகள் இருக்கின்றன. ஈரோட்டிலே மஞ்சள் மண்டி; திருச்சி, வேலூரிலே வெல்லம் மண்டி, இராமநாதபுரத்திலே வத்தல் மண்டி இப்படிப் பல கடைகளை வைத்து நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் என்ன கொள்ளை லாபமா அடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? இல்லையென்றால் அங்கே விநியோகங்களைக் கொண்டுவரக் கொடுக்கின்ற விவசாயிகள் ஏமாளிகளா? இல்லையே. ஆனால் சில இடங்களிலே உள்ள மார்க்கெட்காரர்கள் இருக்கிறார்கள் புரோக்கர்களை அதாவது இடைத்தரகர்களை நியமித்து, பொருள்களை குறைந்த விலைக்கு வாங்கி, அதிக விலைக்கு விற்கிறார்கள். அவர்களை அரசாங்கம் கண்டு பிடித்து, ஒழிக்க வேண்டும். The middle man must be abolished.

1971 டிசம்பர் 15] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

அந்தக் காலத்திலே உள்ள விவசாயிகள் வேண்டுமானால் ஏமாளி களாக இருந்திருப்பார்கள். ஆனால் இந்தக் காலத்து விவசாயிகள் ஏமாறிகள் அல்ல. காணியில் எழுந்தவுடனே ரேடியோ வைத்துக் கேட்டுக்கொள்கிறார்கள். அல்லது 'ஹிந்து' பத்திரிகையைப் புரட்டிப் பார்த்து விடும் வீரங்களைத் தெரிந்துகொள்கிறார்கள். அதுவும் இல்லையென்றால் அடுத்த வீட்டுக்காரரைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்கிறார்கள். இந்தக் காலத்து விவசாயிகள் அவ்வளவு விழிப்போடு இருக்கிறார்கள். மேலும் விழிப்போடு இருக்க வேண்டுமென்று ஆலோசப்படுகிறேன்.

(திரு. நா. வீராசாமி தலைமை)

இந்த நாட்டிலே உள்ள அத்தனை பேரும் பெரிய கமிஷன் கடைக் காரர்கள் அல்ல; டாட்டா, பிரீலாவைப் போன்றவர்கள் அல்ல. சிறு சிறு வியாபாரிகள் இரண்டு லட்சம் பேர், மூன்று லட்சம் பேர் இருக்கிறார்கள். இந்தச் சிறு வியாபாரிகள் விவசாயிகளுக்கு அவர்கள் விளைவிக்கின்ற பொருள்களின்மேல் முன்னாலேயே கடன் கொடுத்து உதவி செய்து, பின்னால் கொடுத்தக் கடனுக்குத் தகுந்த விளை பொருள்களைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். இந்த மசோதாவினால் அந்த வியாபாரிகள் ஒழிக்கப்படுகிறார்கள். அந்த வியாபாரிகள் இல்லையானால், சிறு விவசாயிகளுக்கு அவ்வாறு யார் கடன் கொடுப்பது, அதற்கு ஏதாவது மாற்றுப் பரிகாரம் கண்டிருக்கிறீர்களா?

கூட்டுறவுத் துறையிலே விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம் என்று சொல்வீர்கள். அங்கே போய் பணம் கேட்டால் 200 ரூபாய் 300 ரூபாய் கொடுப்பார்கள். அதிகமாகப் போனால் 500, 1000 ரூபாய் கொடுப்பார்கள். மழையில்லாமல் பயிர் காய்ந்து போனால் மறுமுறை கடன் கொடுக்கமாட்டார்கள். இதை வைத்துக்கொண்டு விவசாயிகள் எப்படி விவசாயம் செய்து வாழ்க்கை நடத்த முடியும்?

இடையில் தரகர்கள் கூடாது என்று சொல்வதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் உடனடியாக விவசாயிகளுக்கு மார்க்கெட்டிங் கமிட்டிகள் மூலம் கடன் கொடுக்க வழிவகை செய்திருக்கிறீர்களா? கடன் கொடுத்து, பொருள்கள் வரும்போது அதை இதற்கு ஈடு கட்டிக்கொண்டு பாக்கித் தொகையை விவசாயிகளுக்கு அளிக்க விதிமுறைகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறீர்களா? இதை எல்லாம் அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிக்க வேண்டும். மார்க்கெட்டிங் கமிட்டிகள் மூலம்தான் வியாபாரம் செய்யவேண்டும் என்கிறபோது இந்தத் துறையில் பெரிய பெரிய திமிங்கலங்களாக இருக்கக்கூடிய வர்கள்தான் பயன் அடைவார்களே தவிர, சிறு சிறு விவசாயிகள், அல்ல. வியாபாரத்தில் மொனாபொலி என்பதே தவறானது. இன்றைக்கு சிறு சிறு விவசாயிகளுக்கு மண்டிக்காரர்கள் முன்பணம் கொடுத்து, பின்னே அட்ஜஸ்ட் செய்து கொள்கிறார்களே அதற்கு இனி இடமிருக்காது.

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தரகு மண்டி என்கிற போது அதைப்பற்றி நன்கு தெரிந்துகொண்டு பேசவேண்டும். இன்றைக்கு இவர்கள் யாரும் முன்பணம் விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து அட்ஜஸ்ட் செய்வதில்லை. விவசாயிகள் மூட்டைகளைக் கொண்டு வந்தால் மூட்டைக்குப் பத்து பைசா விவசாயிகளிடம் இருந்து வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். அதேபோல அதை வாங்கிப் போகிறவர்களிடம் இருந்து மூட்டைக்குப் பத்து பைசா என்று கமிஷன் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். இதுதான் தரகுமண்டியில் நடப்பது. ஒரு நாளைக்கு நூறு மூட்டைகள் வந்தது என்றால், சேல்ஸ்டாக்ஸ்காரர்களுக்கு பத்து மூட்டைகள்தான் கணக்கும் காட்டுகிறார்கள். இப்படி விற்பனை வரி ஏமாற்றமும் நடைபெறுவதற்குத்தான் இது பயனுடையதாக இருக்கிறது அதைத்தவிர சிறு விவசாயிகளுக்கு எல்விசிட்டி பயனும் இல்லை.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: தரகு மண்டியில் சரியான முறையில் விற்பனை வரி வசூலாவதில்லை. ஏய்த்துவிடுகிறார்கள். அதைத் தடுப்பதற்காகத்தான் இதுபோலக் கொண்டு வருகிறோம் என்று சொல்லுங்கள், ஏற்றுக் கொள்கிறேன். விவசாயிகளுக்கு முன்பணம் கொடுத்து உதவி செய்வதில்லை என்று சொல்வது சரியல்ல. நீங்கள்தான் பலமுனை விற்பனை வரி போட்டிருக்கிறீர்களே, மண்டியில் விற்பனை வரி போட முடியவில்லை என்றால். அடுத்த கட்டத்தில் போட்டுக்கொண்டு விடுகிறீர்கள்.

பொதுவாக இதில் சட்டராயம் என்று வந்தால் தவறு வந்துவிடும். கமிஷன் மண்டிக்காரர்கள் போய், மார்க்கெட்டிங் கமிட்டி தலைவர்கள், ஆபீசர்கள் என்பதாக இவர்களது கட்டாயத்திற்கு விவசாயிகள் உள்படவேண்டியதாக வந்துவிடும். ஆகவேதான், தென்னாற்காடு மார்க்கெட்டிங் சோசைடியைப்போல கம்பல்ஷன் இல்லாமல் விரும்புகிறவர்கள் இங்கே கொண்டுவந்து போடலாம் என்பதாகத் தான் சட்டம் செய்யவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு லாபம் மார்க்கெட்டிங் சோசைடியில் வருகிறது என்றால் இங்கே கொண்டு வருகிறார்கள். 'Why should you introduce an element of compulsion' இதில்தான் விவசாயிகளுக்கு அதிக லாபம் வரும் என்று சொல்லுங்கள். லாபம் வரும்படியாகச் செய்யுங்கள். எதற்காகக் கட்டாயப் படுத்த வேண்டும்? கம்பல்ஷன் என்று போடுவதனால்தான் தவறு ஏற்படுகிறது சந்தேகம் பிறக்கிறது. Monopoly in trade is bad. There must be a healthy competition மொனோபலி என்று வைத்துவிட்டால் தவறு வந்துவிடும். ஒழுங்கானவர்கள் ஏற்பட்டு விடும். அதுவும் இதுபோன்ற மசோதாவைத் திடீரென்று கொண்டுவருவதன் மூலம் ஆபீசர் கணக்கான தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். மண்டி வியாபாரிகள் டாட்டாக்கள் இல்லை, பிரிவாக்கள் இல்லை இவர்கள் எல்லாம் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆகவேதான் கம்பல்ஷன் தேவையில்லை. நீங்களும் மார்க்கெட்டிங் கமிட்டிகளை அமையுங்கள். வேண்டுமென்றால் ஐந்து மைலில்

1971 டிசம்பர் 15] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

ஒன்று, பத்து மைலில் ஒன்று என்று திறவுங்கள். போட்டி இருக்கட்டும். தரகன் ஒழுங்காக விவசாயிகளிடம் பொருள்களை வாங்குவான்.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் : (திரு. நா. வீராசாமி) தரகன் என்று சொல்ல வேண்டாம். தரகர் என்று சொல்லலாம்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : 'அன்' என்பது சிறப்பு விருதி தான். காந்திமகான் என்றே சொல்கிறோம். அன்பின் காரணமாக, உரிமையின் காரணமாக அப்படிச் சொல்லலாம். பாக்வர்ட் களாஸ் லிஸ்டில் இன்னமும் கள்ளன் என்று இருக்கிறதே தவிர கள்ளர் என்று இல்லை.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் : (திரு. நா. வீராசாமி) அந்த லிஸ்டில் திருத்தப்படவில்லை என்பதற்காக மாண்புமிகு உறுப்பினர் அப்படிச் சொல்லவேண்டும் என்பதில்லை.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : அப்படி இருக்கிறது என்பதைத் தான் சுட்டிக் காட்டினேன்.

நான் குறிப்பிட்டது அரசு ஏகபோகத்தை ஏற்படுத்த வேண்டாம் என்பதுதான். கம்பல்ஷன் கூடாது. மார்க்கெட்டிங் கமிட்டிகளையும் ஏற்படுத்துங்கள். விவசாயிகள் விரும்பினால் இங்கேயே கொண்டுவந்து விற்கட்டும். அதை விட்டு இங்கேதான் கொண்டு வரவேண்டும் என்பது சரியல்ல என்று ஆலோசனை கூற விரும்புகிறேன். "நாங்கள் 183 பேர்கள் இருக்கிறோம், நீங்கள் சொல்கிற ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொள்வதா?" என்றால், நாங்கள் சொல்வது உங்கள் காதில் விழாமல் நல்லது. விழவில்லை என்றால் நீங்களே சமாளித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி அமர்கிறேன்.

திரு. ஏ. சி. நரசிம்மன் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

1939 ஆண்டிலேயே இந்தச் சட்டம் இருந்தது. மண்டிக்காரர்கள் கமிஷன், மகிமை என்று அதிகமான அளவில் விவசாயிகளைச் சுரண்டிவந்தார்கள், அதைத் தடுக்க வேண்டும் என்கிற காரணத்தினால் அப்போதே கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் அதன்கீழ் கமர்ஷியல் க்ராப்ஸ் மட்டும்தான் வந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் அதை விஸ்தரிக்க வேண்டும் என்பதாக 1959-ல் அக்ரிகல்சரல் ப்ராட்யூஸ் மார்க்கெட்டிங் ஆக்ட் என்று கொண்டு வந்தார்கள்.

இந்தச் சட்டத்தில் 6-வது விதியில் யாராக இருந்தாலும் நோட்டிபைடு ஏரியாவில்—கிசென்சு பெற்று குறிப்பிட்ட இடத்தில் தான் வியாபாரம் செய்யவேண்டும். செஸ் கட்ட வேண்டியதாகத்தான் இருக்கிறது.

1971 டிசம்பர் 15] [திரு. ஏ. சி. நரசிம்மன்]

தென்னாற்காடு மாவட்ட சொசைடியை எடுத்துக்கொண்டால்— விழுப்புரம் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். விழுப்புரம் நிகழ்ச்சியைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். விழுப்புரத்திற்கு கடலைக்காய் வரும். நான்கைந்து மில்காரர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வைத்ததுதான் விலை. மார்க்கெட்டுக்கு அதிகமாகச் சரக்கு வந்து விட்டால் இன்ன விலைக்குத்தான் எடுத்துக்கொள்வோம் என்பார்கள். அந்த நான்கு பேர்களுமே ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடுவதால் விவசாயிகளுக்கு வேறு வழியே இல்லாது போய்விடும். அதன் பயனாக விழுப்புரத்தில் இன்றைய தினம் பெரிய மில்காரர்கள் ஏற்பட்டு விட்டார்களே தவிர, சிறிய வியாபாரிகள் நசுக்கப்பட்டார்கள், அழுத்தப்பட்டார்கள். இம் மாதிரியான குறைகள் இல்லாதபடி சட்டத்தில் வழிவகைகள் செய்யவேண்டும். இந்தக் குறை இருக்கக்கூடாது, இருக்காமல் தடுக்க வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, செஸ் வசூலிப்பதுபற்றி ஒன்று சொன்னார்கள் அதை இப்பொழுது ஃபீஸ் என்று மாற்றினீட்டார்கள். செஸ் வசூலிப்பது குறித்து சுப்ரீம் கோர்ட் ஜட்ஜ்மெண்டிலே ஒன்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். செஸ் எந்த அளவிற்கு வசூலிக்க வேண்டும், எந்த அளவிற்கு நன்மை செய்வதாக இருக்க வேண்டுமோ, அந்த அளவிற்கு வசூலிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

மார்க்கெட்டிங் கமிட்டி விவசாயிகளுக்குச் சரியாக நன்மைகளைச் செய்யவில்லை. பெரிய வியாபாரிகள் எப்படிச் சரண்டினர்களோ, அப்படியேதான் இவர்களும் செய்கிறார்கள். சாம்பிள் என்று எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. மேலும் வருகின்ற சரக்குகளை இருப்பில் வைத்துக்கொள்வதற்கும் இடம் இல்லை. ஆரணியிலே மணிலாப் பயிர் 2,500 மூட்டை வருகிறதென்றால், அதை வைப்பதற்குக்கூட அங்கே இடம் இல்லை. ஒருநாளைக்கு 5 ஆயிரம் மூட்டைகள், அடுத்த நாளைக்கு 5 ஆயிரம் என்று சரக்கு வந்தால் வைக்க இடம் இல்லாமல், சரக்குகளை குறைந்த விலைக்கு விற்று விடுகிறார்கள். அப்படி குறைந்த விலைக்கு விற்பதை விவசாயிக்கும் தெரிவிக்காமல் விற்றுவிட்டு, பிறகு சொல்கிறார்கள். விவசாயிகளின் அனுமதியைப் பெறாமல் சரக்குகளை விற்பனை செய்வது சரியல்ல. இம்மாதிரியான குறைகள் எல்லாம் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயிகளுக்குச் சரியான நேரத்தில் கடன்கள் கிடைக்க வழி செய்யவேண்டும். சிறிய வியாபாரியாக இருந்தாலும், பெரிய வியாபாரியாக இருந்தாலும் கடன் கொடுக்க வேண்டும். எந்த நேரத்தில் தேவைப்படுகிறதோ அந்தச் சமயத்தில் மார்க்கெட்டிங் கமிட்டி மூலமாக கடன்கள் கொடுக்க வழி செய்ய வேண்டும். மேலும், விற்காமல் இருக்கும் சரக்குகள் மூன்று நாட்களுக்குள் விற்காவிட்டால், அதற்கு வாடகை கட்ட வேண்டும். அதற்குண்டான வாடகைக் கட்டணம் அதிகமாக இருக்கிறது. ஆகவே, வாடகைக் கட்டணத்தைக் குறைக்க வேண்டும்.

1971 டிசம்பர் 15] [திரு. ஏ. சி. நரசிம்மன்]

மேலும், இருப்பில் வைத்திருக்கிற சரக்குகள்மீது கடன் கொடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது மணிலா—நிலக்கடலை—இருக்கிறதென்றால் அது விளைபொருள்; அதையே எண்ணெய் ஆக மாற்றி விட்டால் அது விளைபொருள் அல்ல; கரும்பு விளைபொருள் அதை வெல்லமாக மாற்றிவிட்டால் விளைபொருள் அல்ல; நெல் விளைபொருள். அரிசியாக மாற்றி விட்டால் அது விளைபொருள் அல்ல. இப்படிப்பட்ட குறைபாடுகளையெல்லாம் நீக்கவேண்டும்.

சிறிய வியாபாரியாக இருந்தாலும், பெரிய வியாபாரியாக இருந்தாலும் மார்க்கெட்டிங் கமிட்டியிலே இருந்து வாங்கிவிட்ட சரக்குகளை கடைகளில் விற்க முடியும். அதற்கு வழி செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் விலைகளைக் கூட்டலோ, குறைக்கலோ முடியாது. வியாபாரிகள் மார்க்கெட்டிங் கமிட்டி உத்தரவுக்குக் கட்டுப்பட்டு வியாபாரம் செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் கட்ட வேண்டிய சேல்ஸ் டாக்ஸ் சரியாகக் கட்ட முடியும். 'நோட்டிஃபைடு மார்க்கெட்' என்று இருப்பதை 'நோட்டிஃபைடு ஏரியா' என்று மாற்றினால் பொருத்தமாக இருக்கும். இந்தக் கருத்தை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்தில் கொள்வார் என்று கூறி, இதை ஆதரித்து, என் உரையை முடிக்கிறேன், வணக்கம்.

DR. H. V. HANDE : Mr. Chairman, from the speech I have heard from my predecessor, it is not clear to me whether the hon. Member is supporting the Bill or opposing the Bill. Of course, he has no alternative but to support the Bill. But he has put forward very valid and relevant point with regard to the dangers or lacunae that are involved in the Bill. I shall briefly try to explain them also though my attempt to do so would not succeed. Still I will try to explain how it is very important to refer this Bill to a Select Committee.

Even if it is felt necessary to improve the image of the ruling party by giving a leftist stance, this Bill should be referred to a Select Committee and the views of agriculturists and the persons who are involved in the trade should be invited and heard. So, this Bill should not be rushed through without understanding the serious consequences involved in putting it on the Statute Book.

Now the most important point is that this Bill is likely to throw out many persons from employment. Let us find out how many persons are employed and let us make a survey of it. Have the Government got statistics with regard to the number of porters employed and the load. I would like to know whether the Department has made a survey. Even the Legal Department has failed in its duty. Even the concerned Department has failed in its duty to consider this aspect of the matter.

Sir, the most important point is there is already a very good marketing system in Tamil Nadu. In this connection I would request the Hon. Minister to find out from the Government of Andhra Pradesh, what is happening in certain parts of their State. When Andhra was part of the composite Madras State, the

[Dr. H. V. HANDE] [1971 டிசம்பர் 15]

original Act was extended to a place called 'Adoni' and then the whole Act was defunct as far as Adoni was concerned. What is the position now there? In fact some M.L.As. representing Adoni stated that certain persons in Adoni had become monopolists in the trade and I would request the Hon. Minister to consider that aspect of the matter.

Now what is the position in Rajapalayam, Virudhunagar and Tiruchirappalli? Have the Government made a survey of that? A number of persons have overnight become rich. If my information is correct, more people will become more rich and the number of poor persons would be increased. On the paper it looks very excellent and theoretically also it looks very excellent if money is taken from the rich persons and distributed to the whole community. I would welcome wholeheartedly any measure which can distribute surplus wealth to persons who do not have wealth and I would be the first person to jump at it. But that is not going to happen. Only certain top class people will become more rich and will be benefited by this Bill.

Another important point is that about 3 lakhs of persons are involved in this trade all over the State. It is not a small number. One person has to feed a family. At the Government level, it may be said it is only 'half'. But how many are involved in that? My submission is a number of persons may be thrown out of employment. What are the alternative measures that Government contemplates to rehabilitate the persons who would be thrown out of employment? I hope the Hon. Minister will answer this point.

I had a feeling that the Hon. Minister was well-versed with methods of agriculture and marketing. I have been telling this to my friends, in spite of the fact that both of us belong to different parties. I have been saying "here is a man who knows about agriculture and how the products are brought to the market, here is one who knows the difficulties of merchants and the consumer". That is why I say to the Hon. Minister, let us not disturb the thing that is going on at present. Let us not open the Pandora's box and give rise to lot of complications. I want to sound a note of warning. We are doing something which we will not be able to control later on. That is why I say, let us not hurry.

Let the Bill go to a Select Committee and let us discuss the pros and cons there and arrive at some conclusion. Let not the Hon. Minister sit in a pedestal and brush this suggestion aside since it comes from the Opposition. Previously when the Town Planning Bill with 400 clauses came up before the House, I made a suggestion for referring the Bill to a Select Committee and the Hon. Minister said suddenly there is some sense in what Mr. Hande says and the Bill was then referred to a Select Committee. The present Hon. Minister for Health became the Chairman of the Select Committee and we sat for six to seven

[Dr. H. V. HANDE]

[1971 டிசம்பர் 15]

days, three hours each day, discussed the whole thing and contributed what we can to the Bill. We made useful changes and that is why I say let not the Hon. Minister stand on prestige. Let him refer the Bill to a Select Committee.

MR. CHAIRMAN (THIRU N. VEERASAMI): Try to finish as early as possible. There are four resolutions to be passed.

DR. H. V. HANDE: Are you going to fix time restrictions? May I say that there are only two Bills on the subject of co-operation and we were allowed to speak on the same without time-limit. As far as this Bill is concerned, it is a very important Bill and that is why I want to speak on the salient points which I have noted. I always come to the House prepared and that is why I want to offer my suggestions. I know that the time of the House is precious and I will not waste it. My time is also precious and equally well I know that the time of the House is also precious and I will speak only with a sense of importance.

MR. CHAIRMAN (THIRU N. VEERASAMI): It is only an appeal.

DR. H. V. HANDE: I will not waste the time of the House. They are now going to have a Committee comprising of four merchants, nine farmers and four nominated. The Director of Agriculture is ex-officio Member. In this context I would like to tell the House that this will lead to a monopoly, of the ruling party. The hon. Lady Member Thirumathi Anandanayagi was vigorously explaining the point. There is a grave risk of monopoly by Government, by the ruling party, because the construction of the committee is in such a way that there is a very easy method of filling in by ruling party members and they will then spread their tentacles outside. I would like the Hon. Minister to give a categorical assurance that the ruling party will not be allowed to meddle with it. I say this because the whole picture will be affected.

There is another argument that it is going to affect the agriculturists. The present relationship between agriculturists and traders and merchants is something unique. It is now possible for an agriculturist, merely on his word alone, to get loan from the merchant. No pro-note is necessary. If the merchant had the confidence of repayment by the agriculturist, he will lend him twice or thrice. But if Government came in, and when it is put on paper at Government level, the agriculturist cannot take a second loan. So, it will restrict the agriculturist.

There is also another point. They cannot sell from anywhere. They are asked to sell in a particular place. We know what happened to the wayside vendors opposite to Park station. Their income is now reduced from the previous Rs. 2/ to Re. 1/-. Even the meagre earnings of these poor people had been reduced since restriction of seat has been imposed. They do not have the

[Dr. H. V. HANDE] [1971 டிசம்பர் 15]

previous freedom of movement. That is why I say let us not restrict the agriculturists' movement and reduce their income and put them under the cog-wheel of red-tape.

The Hon. Minister was saying about sales tax. I do not know whether Government have made any assessment regarding the quantum of sales tax they will lose.

I will now come to the legal aspect. Let us take the original Act, the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959. We are now putting another sub-section, viz (2-A)—

“(2-A) Notwithstanding anything contained in sub-section (1) no person shall, after the date to be notified by the Government in this behalf in the *Tamil Nadu Government Gazette*, purchase or sell any notified agricultural produce in a notified agricultural produce in a notified market area outside the market in that area”.

There is also an Explanation. What I say is, when you are introducing a new sub-section (2) A, what is going to happen to sub-section (3). Sub-section (3) says as follows:—

“A licence under sub-section (1) may be refused to a person :—

(i) whose licence was cancelled and three years have not elapsed since the date of cancellation, etc., etc”

So, this sub-section is also affected by the new introduction. But it has not been amended. This is only to demonstrate how haphazardly the drafting has been done by the Law Department or whatever it is. I am glad the Hon. Minister for Law is now coming and I hope he will clarify the position. I do not know how the farmers of this Bill have forgotten that sub-section (3) also requires consequential amendment in view of the introduction of new sub-section (2) A. Let me come to sub-section (4); It says :—

“(4) If a market committee is satisfied, either on a reference made to it in this behalf, or otherwise, that—

(a) a licence granted under sub-section (1) has obtained by misrepresentation or fraud, etc., etc.”

So, this also has reference to sub-section (1). When we change that sub-section (1), sub-section (4) also has to be amended in consequence thereof. But that has not been done. Similarly sub-sections (5), (6) and (7) which has reference to sub-section (1) have to be amended. I am really amazed as to how this has happened and this has been overlooked. The whole thing has been done in a hurry. With all the emphasis at my command I request the Government to see that it is send to a Select Committee.

The constitution of a market committee as contemplated under Section 8 will become well-nigh impossible, since there will be no licence holder to constitute the Committee under Section 8 (2) (b).

1971 டிசம்பர் 15] [Dr. H. V. HANDE]

This is a very important point. Therefore, Section 8 also needs amendment. In other words, there is a big enactment where we have actually introduced sub-section (2-A) to Section 6 without even properly going through or perusing and discussing the whole matter. I am very glad when I was talking, the Hon. Minister for Law has also come and I am sure he will try to clarify the position. I am making an impassioned plea. I have absolutely nothing to gain. I am not in the least interested in it or bothered about it personally. But I strongly feel that a very good system should not be unnecessarily disturbed. Thank you, Sir.

* திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார் : மாண்புமிகு பேரவை மாற்றுத் தலைவரவர்களே, இந்த விவசாய விளைபொருள்கள் அங்காடி சட்டத்தின் மீது ஒரு சில கருத்துக்களை நான் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்த விவசாயிகளுக்கும் வணிகர்களுக்கும் உள்ள உறவு இன்று நேற்று ஏற்பட்ட உறவு அல்ல. நீண்ட நெடுங்காலமாக இவ்விருவரும் சமுதாயத்தின் முதுகிலும்பாக இருந்து வரக்கூடியவர்கள் ஆவார்கள். ஆனால் இந்தச் சட்டம் என்ன செய்யப் போகிறது என்றால் இவ்வளவு நீண்டகாலமாக நெருங்கிய உறவு கொண்ட அவர்களுக்கிடையே ஒரு பிரவேசம், ஒரு வேற்றுமையை ஏற்படுத்தி விடும். வணிகர்கள் எவ்வுளவு அவர்கள் கொள்ளையடிப்பவர்கள், ஏமாற்றுபவர்கள் என்ற எண்ணம் எப்படியோ இந்தச் சமுதாயத்தில் மக்களிடத்திலே ஒரு சிலரிடத்திலேயும், அதிலும் குறிப்பாக அரசியல் வாதிக்கிடத்திலே ஊன்றிவிட்டது மிகவும் வருந்தத்தக்கது என்பதை இந்தச் சபையின் மூலம் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்தத் தரகு வியாபாரிகள் இலட்சக்கணக்கானவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை அமைச்சரவர்கள் தங்கள் கருத்தில் கொள்ள வேண்டுகிறேன். வணிகர்களும் இந்த நாட்டில் வாழும் உரிமை பெற்றவர்கள்தான். நிஜமென்று இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் அவர்களுடைய வாணிகத்தை நீங்கள் பிடுங்கிக் கொண்டால் அவர்கள் வார்க்கையை நடத்துவது எப்படி? அவர்கள் குடும்பங்களுக்கு வேறு என்ன மாற்றுத் தொழில் இருக்கிறது, இதற்கு இந்தச் சட்டத்தில் வழிவகை உண்டா? ஒரு தொழிலை பரம்பரையாக நடத்தக்கூடிய தொழிலை பிடுங்கிக்கொள்வது என்படியே நாட்டு மக்களிடத்திலே ஒரு சாரார் பாதிக்கப்படுவதால் அது இந்த நாட்டுக்கு நலன் தராது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல, இந்த வணிகர்கள் விவசாயிகளின் உண்மையான நண்பர்களாகவும், பாதுகாப்பாளர்களாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறார்களே தவிர, அவர்களைக் கொள்ளையடிக்கின்ற முறையில் இருந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைப்பது தவறு என்பது நடைமுறையிலே ஊன்றிக் கவனித்தால் தெரியும். இன்றைக்கு ஒரு விவசாயியின் வீட்டில் கல்யாணம் என்றால் ஆயிரமோ, இரண்டாயிரமோ

[திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்] [1971 டிசம்பர் 15]

கடன் கொடுக்க யார் இருக்கிறார்கள்? வணிகர்கள்தான் நம்பிக்கையின்பேரில், புரோ நோட் கூட இல்லாமல், யார், இன்றோ என்று பார்த்து கொடுக்கிறார்கள். அதைக்கொண்டு விவசாயிகள் நிகழ்ச்சிகளை நடத்துகிறார்கள். அந்த வீட்டில் ஒரு இழவு, ஒரு மரணம் ஏற்பட்டு விட்டது என்றால் அப்படிப்பட்ட நேரத்தில் 500 அல்லது 1,000 யார் கடன் கொடுக்க இருக்கிறார்கள்? அரசாங்கத்திடம் வந்தால் உடனடியாக ஒரு மணி நேரத்தில் கொடுக்க வழிவகை உண்டா? அப்படியெல்லாம் உதவிகரமாக இருக்கின்ற அந்த வணிகர்களை ஏமாற்றுகாரர்கள், பித்தலாட்டக்காரர்கள் என்று கூறுவது உண்மையிலேயே வேதனைதரத்தக்கது என்று கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அது மட்டுமல்ல, இந்த விவசாயிகள் கொண்டுவரும் பண்டங்கள் எப்பொழுதுமே உலர்ந்து, காய்ந்து நல்ல பக்குவமான நிலையில் இருப்பது இல்லை என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் என்னை விட நன்கறிவார்கள். அம்மாதிரி நிலையிலே வெயிலில் உலர வைத்து பாதுகாப்பாக கோடவரில் வைத்திருந்து தக்க நேரத்தில் தக்க விலை கிடைக்கும்படி வணிகர்கள் செய்கிறார்கள். ஆனால் இம்மாதிரியெல்லாம் மார்க்கெட் சொசைட்டிகள் அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளுமா என்பதை அமைச்சரவர்கள் விளக்குவார்களா? யாருக்கோ வந்த விதி என்ற முறையில், இன்றைக்கு இதுதான் நில வரம், இஷ்டமா இல்லையா என்று விற்கக்கூடிய ஒரு தர்ப்பாக்கியமான, ஒருவருக்கொருவர் அனுசரணையாக இருக்க முடியாத நிலை தான் மார்க்கெட்டிங் சொசைடியில் இருக்கும். நாளைக்கு அந்த விவசாயி நமக்கு வேண்டுமே என்ற முறையில் அனுசரணையாக அந்தச் சரக்குகளைப் பாதுகாப்போடு வைத்திருந்து, எப்பொழுது உயர்ந்த விலை வருகிறதோ, அப்பொழுது விற்கும் நிலையை ஏற்படுத்த முடியாது, இதை நடைமுறையில் பார்த்திருக்கிறோம்.

அதுமட்டுமல்ல, இந்தத் தரகு மண்டியை நம்பி வாழக்கூடிய வர்களையும் கனம் அமைச்சரவர்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். எத்தனை வண்டிக்காரர்கள், எத்தனை கனம் கூட்டுபவர்கள், எத்தனை மூட்டை தூக்குபவர்கள், இவர்களெல்லாம் வியாபாரிகளை நம்பி வாழ்பவர்கள். இவர்களது பிழைப்புக்கு என்ன செய்வது என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை.

நான் கூறுவதெல்லாம், இம்மாதிரி மார்க்கெட்டிங் கமிட்டிகளை அமைத்து உண்மையிலே வியர்பாரம் செய்ய அரசு நினைத்தால் அப்படிச் செய்வதிலே எங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் தங்கள் வர்த்தகத்தைத் தொடர்ந்து நடத்த வணிகர்களுக்கும் வழிவகை செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஒரு இலட்சத்திற்கும் அதிகமான பேர்கள் இந்தத் தொழிலை இழந்து விடுவார்கள். அவர்களை நம்பி வாழும் 10 இலட்சத்திற்கும் அதிகமான மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை இழந்து விடுவார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

1971 டிசம்பர் 15] [திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்]

அதுமட்டுமல்ல, இம்மாதிரி வியாபாரிகள், தரகுக்காரர்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய போட்டியிருப்பதால் விவசாயிகளுக்கு அதிக விலை கிடைப்பதற்கு வசதியிருக்கிறது. ஆனால் இந்த விற்பனை முறை மார்க்கெட்டிங் சொசைட்டிகளுக்கு மட்டும் இருந்தால் அங்கே போட்டியிருக்காது. அதனால் அந்த விவசாயிகளுக்கு நல்ல விலை கிடைக்காது, உயர்ந்த விலை கிடைக்காது. எனவே போட்டியிருக்க வேண்டும். நான் 100 ரூபாய் தருகிறேன் என்று ஒருவர் சொன்னால் நான் 110 ரூபாய் தரத் தயாராகயிருக்கிறேன் என்று சொல்வதற்கு மற்றொரு வியாபாரி இருக்க வேண்டும். அப்படியிருந்தால்தான் அந்த வியாபாரம் விவசாயிகளுக்கு இலாபம் தரும் என்பதை இங்கே சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அத்துடன் விவசாயிகளுக்கு இன்னும் பல வசதிகளும் அதில் உண்டு. இரவு 12 மணிக்குத் தங்கள் கிராமத்திலிருந்து வண்டியைக் கட்டிக்கொண்டு வியாபாரிகள் கோட்டைக்கு முன் வருவார்கள். இரவு 12 மணியாகயிருந்தாலும்கூட சரக்குகளை இறக்கி வைத்து விட்டு உடனடியாக செலவுக்கு 10 ரூபாய், 20 ரூபாய் தேவை என்றால் கொடுப்பார்கள். ஆனால் இந்த மார்க்கெட்டிங் சொசைட்டியிலே, கரெக்டாக் 9 மணி முதல் 12 மணிவரை அல்லது 4 மணியிலிருந்து 8 மணி வரை என்னுள் வைத்துக்கொண்டு அதற்கு மேல் 5 நிமிஷங்கள் கழித்துச் சென்றாலும் இப்பொழுது எங்களால் பார்க்க முடியாது, நாளைக் காலை வாருங்கள் என்று சொல்லக்கூடிய நிலை தானே இருக்கும், இது விவசாயிகளுக்கு உண்மையிலேயே ஒத்து வருமா? நேரம், காலம் பார்த்து விவசாயிகளின் தன்மை அமையுமா என்பதையும் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆகவே, இந்தச் சட்டம் உண்மையிலேயே விவசாயிகளைப் பெரிதும் பாதித்துவிடும் என்பதோடு வியாபாரிகளுக்கும், விவசாயிகளுக்கும் நீண்டநெடுங்காலமாக இருந்துவரும் உறவுமுறை களுக்கும் பாதிக்கம் ஏற்படுத்தி சமுதாயத்திலே ஒரு பெரும் புரட்சியை உண்டாக்கிவிடும் என்பதாலும், இதன்மூலம் அரசு இந்த வணிகத்தை கைப்பற்றிக்கொள்ளும் என்னும் சூழ்நிலை ஏற்படும் என்பதாலும் வணிகத்தை அரசே கைக்கொள்வது நாட்டு மக்களுக்கு நல்லது அல்ல என்ற கொள்கையில் அழுத்தமுடையவன் என்பதாலும் இந்தச் சட்ட முன்வடிவை செலக்ட் கமிட்டிக்கு விட்டு அங்கு நல்ல நிபுணத்துவம் பெற்றவர்களோடு நன்கு ஆலோசனை பெற்று இந்தச் சட்டத்தில் தேவையான மாறுதல்களைச் செய்து பிறகு சட்டமாக அமைச்சரவர்கள் கொண்டுவரலாம். அவசரத்திலே இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதால் இலட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு இடையூறு ஏற்படுத்த வேண்டாமென்று என் உள்ளத்திலே உள்ள சக்தி அனைத்தையும் உயோகப்படுத்தி பணிவன்போடு கேட்டுக்கொண்டு அமர்கிறேன், வணக்கம்.

[திரு. ஏ. ஆர். சுப்பையா] [1971 டிசம்பர் 15]

திரு. ஏ. ஆர். சுப்பையா : தலைவரவர்களே, இந்த மசோதாவை வரலென்று சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். விவசாயம் என்ற நிலையிலும், கமிஷன் வியாபாரிகள் பக்கத்திலிருக்கும் ஒரு விவசாயி என்ற நிலையிலேயும் அனுபவத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கிட்டத்தட்ட 500 கோடிக்கு விற்பனைக்கு வருகிறது என்றால் 3% கமிஷன் மூலம் கிடைக்கிறது. கிட்டத்தட்ட 15 கோடி ரூபாய் வரை இன்றைக்குக் கணக்கு இல்லாமல் தனிப்பட்டவர்களிடத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. எனக்கு முன் பேசிய நண்பர்களெல்லாம் கமிஷன் வியாபாரிகள் கெட்டு விடுவார்கள். அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களெல்லாம் கெட்டுவிடுவார்கள் என்று சொல்கிறார்கள், அது எப்படி என்று தெரியவில்லை. அவர்கள் எப்படி கெட்டு விடுகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. கமிஷன் கடை வைத்திருப்பவர்கள் வியாபாரிகளாக வந்து விடலாம், அவர்களுக்கு ஒருவிதமான பாதகமும் ஏற்படவில்லை. அத்துடன் அவர்களிடம் வேலை செய்யும் சாக்கு கைப்பவர்கள், வண்டி இழுப்பவர்களெல்லாம் மார்க்கெட்டில் வந்து வேலை செய்வதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆகவே வேலை வாய்ப்பு குறைந்துவிடும் என்று சொல்லுவதில் ஒரு விதத்திலும் பொருத்தம் இல்லை.

(மாண்புமிகு பேரவை துணைத் தலைவர் தலைமை)

இன்று தனிப்பட்டவர்களிடம் போய் விவசாயி கஷ்டப்படுகிறார். முன்பணம் வாங்குகிறான். அதனால் விவசாயிகளுக்கு எதிர்பார்க்கக்கூடிய விலை கிடைப்பதில்லை. ரெகுலேடெட் மார்க் கெட்டுக்கு எல்லா உற்பத்திப் பொருள்களும் வந்து விட்டால் பல இடங்களிலிருந்து, திசைகளில் இருந்து வியாபாரிகள் வருவதன் காரணமாகப் போட்டி அதிகம் ஏற்படும். டெண்டர் சிஸ்டத்தில் விற்பனை செய்ய முடியும். பத்து மணியில் இருந்து பன்னிரண்டு மணி வரை ரகசிய போட்டி மூலமாக டெண்டர் போடப்பட்டு 12 மணிக்கு மேல் அதை உடைத்து அதிலே உயர்ந்த டெண்டருக்குக் கொடுக்கலாம். இதனால் நல்ல சரக்குக்கு நல்ல விலை கிடைக்கலாம். இப்போது கமிஷன் கடைவிலே எப்படி நடக்கிறது? விவசாயிக்கு முன்கடன் இருப்பதால் அவன் கொல்லக்கூடிய விலைக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. பிறகு கலப்படம் நடக்கிறது. இந்தக் கலப்படத்தை நிவர்த்தி செய்ய ரெகுலேடெட் மார்க்கெட் தேவை. இதைச் சர்க்கார் பொறுப்பிலே செய்தால்கூட நல்லது. அப்பைசரி பாடியாகக் கொண்டு ஸ்டேட் டிரேடிங்காக ஓரளவு ஆரம்பித்தால் நல்ல சர்க்காகக் கிடைக்கும் நிலை ஏற்படும். ஸ்டேட் டிரேடிங்கை இதை ஒரு படியாக வைத்துக்கொண்டு செயல்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வியாபாரிகள் கெட்டுவிடுவார்கள் என்பதெல்லாம் பொருத்தம் இல்லாத வாதம். கமிஷன் வியாபாரிகளையே கேட்டேன். இதனால் பாதகம் ஏற்படுமா என்று கேட்டேன். அவர்கள் இதனால் போட்டி ஏற்படும். நல்ல சர்க்காக விற்கலாம். கலப்படத்தை நிவர்த்தி செய்யலாம் என்று சொன்னார்கள். இப்போது 15 கோடி ரூபாய்

1971 டிசம்பர் 15] [திரு. ஏ. ஆர். சுப்பையா]

தனிப்பட்டவர்களுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு கணக்குக்குச் சொல்கிறேன். அது உற்பத்தி செய்பவர்களுக்குப் போகவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இது செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பத்து வருஷ காலத்திற்கு முன்பாகவே காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்திலேயே இதைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று எஸ்டிமேட் கமிட்டி ரிப்போர்ட் கொடுத்தது. ஆனால் அந்த அரசு செயல்படுத்தவில்லை என்பதை வருத்தத்தோடு சொல்லுகிறேன். இப்போது இதைக் கொண்டு வந்திருப்பதை விவசாயி என்ற நிலைமையில் வரவேற்கிறேன்.

இப்போது இதிலே அட்வான்ஸ் கொடுக்க முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. செக்ஷன் 21-ன் படி—

“ Purpose for which the fund may be expended : Acquisition of site, maintenance and improvement of market, construction and repair of buildings ”
the provision and maintenance of standard weights, schemes of grading of Agricultured produce.

என்று பலவகைக்கு மார்க்கெட் கமிட்டி பண்டிலிருந்து செலவழிக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே அட்வான்ஸ் கொடுக்கக்கூடிய முறையைக் கொண்டு வந்துவிட்டால் எல்லோரும் வரவேற்பார்கள். இதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். அதைச் செய்து தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நிறைய செர்வீஸ் கொடுக்கப்பட வேண்டும். செர்வீஸ் மூலமாக எல்லோரும் பயன்படுத்திக்கொள்வார்கள் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம் கமிஷன் மண்டியைச் சேர்ந்தவர்கள் பாதிக்கப்படவில்லை என்பதைக் கூறி, சர்க்காருக்கு மட்டுமல்ல, உற்பத்தி செய்கிறவர்களுக்கும் நல்ல விலை, உண்மையான விலை கிடைக்குமென்று சொல்லி இதை வரவேற்கிறேன்.

* மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நீண்ட நெடுங்காலத்திற்குப் பிறகு விவசாயிகளுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு கொண்டு வரப்பட்ட இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தின் விவாதத்தில் கலந்து கொண்ட எல்லாத் தரப்பினருக்கும் முதலில் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கே பல்வேறு கருத்துக்களைப் பல்வேறு கோணங்களில் இருந்து சொன்னார்கள். இதிலே மற்றவர்களை எல்லாம்விட என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்த காரணத்தால் விவசாயிகளுக்காக வாதாடுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். என்னதான் விவசாயக் குடும்பத்தினராக இருந்தாலும் நான் மேற்கொண்டிருக்கின்ற தொழில் வழக்கறிஞர் தொழிலாக இருக்கும் காரணத்தால் வாதிக்கும் வக்காலத்து வாங்கலாம், பிரதிவாதிக்கும் வக்காலத்து வாங்கலாம் என்ற கொள்கைக்கேற்ப அவர்கள் வியாபாரிக்கு வக்காலத்து வாங்குகிறார்கள்.

[திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்]

[1971 டிசம்பர் 15]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : ஆன் ஏ பாயின்ட் ஆப் கிளாரிபி கேஷன் சார். வாதி, பிரதிவாதி இருவருக்கும் சேர்ந்து வக் காலத்து வாங்க முடியாது. அப்படி வக்காலத்து வாங்குவது ப்ரொபஷனல் மிஸ்-கான்டக்ட்.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : வாதி முன்னால் வந்து விட்டால் அவருக்கு வக்காலத்து வாங்குவது ; பிரதிவாதி முன்னால் வந்துவிட்டால் அவருக்கு வக்காலத்து வாங்குவது— இந்த வழக்கு சரியான வழக்கு இல்லையென்று தள்ளி விடுபவர்கள் யாரும் அதிகமாக இருக்க மாட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

அவர்கள் பேசும்போது ஏதோ விவசாயிகளுக்காகத்தான் தரகு மண்டிக் கடைக்காரர்கள் இருப்பது போலவும். அவர்கள் இருந் தால்தான் வேளாண்மைத் தொழிலே நடத்த முடியும் என்பது போலவும் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நானே விவசாயிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன்தான். என்னுடைய சொந்தக்காரர்கள், மிக வேண்டியவர்கள் கமிஷன் மண்டிக்காரர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். வேளாண்மைத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய சொந்தக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள். வேளாண்மைத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடியவர்கள் ஆண்டுக்காண்டு கடனாளியாகத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் மண்டிக்கடை வைத்தவர்கள் இன்றைக்கு லட்சாதிபதியாக இருக்கிறார்கள். இரண்டையும் நான் பார்த்து வருகிறேன். அடிக்கடி நான் சொல்லுவேன்—முதலமைச்சர் அவர்கள்கூடச் சொல்லுவார்கள்—‘உழுதவன் கணக்குப் பார்த்தால் உழுக்குக்கட மிஞ்சாது’ என்று.

உண்மையிலேயே, இன்றைபடுகின்ற வணிகத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள், வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் என்று எடுத்துக்கொண்டால் வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் கடனாளியாகத்தான் அகிக்கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, ஏற்றம் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்ற நிலை இதுவரை இல்லை.

திருச்சி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த அரவக்குறிச்சி உறுப்பினர் சற்று வீராவேசத்துடன் பேசினார்கள். வியாபாரத்தில் இருக்கிற வர்களைக் கொள்ளைக்காரர்களைப் பார்ப்பதுபோல் பார்ப்பதாகச் சொன்னார். உண்மையில் நாங்கள் அப்படி நினைக்கவில்லை. அவர்களும் நம்முடைய சொந்தக்காரர்கள்தான். கடன் கொடுப்பது பற்றி எல்லாம் சொன்னார்கள் எப்படி எல்லாம் கடன் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் ஒங்கே அது அவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்காது. சொல்லித்தான் அகவேண்டுமென்று சொன்னால் பலர் வேதனைப்பட நேரிடும். இமலக்கெல்லாம் கடன் கொடுக்கிறோம், அதற்குக் கொடுக்கிறோம், இகற்குக் கொடுக்கிறோம் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். எப்படித் கடன் கொடுக்கிறார்கள் என்பதை வாங்கிப் பழக்கப்பட்ட குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என்ற முறை

1971 டிசம்பர் 15] [திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்]

யில் வேதனையோடு சொல்ல விரும்புகிறேன். எத்தனை வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கிறார்கள். எத்தனை ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு எத்தனை ரூபாய்க்கு எழுதி வாங்கிக் கொள்ளுகிறார்கள் என்பதை எல்லாம் இங்கே சொல்லக்கூடாது. பல வியாபாரிகள் இங்கே இருக்கிறார்கள்.

இந்தச் சட்டம் விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்புக்காகக் கொண்டு வரப்பட்ட சட்டம். விவசாயத் தொழில் க்ஷீணித்துப் போக வேண்டுமென்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டம் அல்ல.

இதிலே பல லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் தமிழ்நாடு பூராவும் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அவ்வளவு பேர் இருப்பதை நான் பார்த்தது கிடையாது. எங்களுடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள்கூட மண்டிக்கடை வைத்திருக்கிறார்கள். வெல்ல மண்டிக்காரர். இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்பது தெரியும். ஏதோ தொழிலாளர்களுக்காகப் பரிந்து பேசினார்கள். பாரம் சுமக்கும் தொழிலாளர் சங்கத்தின் சலைவராக இருந்துதான் இன்றைக்கு அமைச்சராக இருக்கிறேன். அந்தத் தொழிலாளர்கள் பட்ட சஷ்டத்தை எல்லாம் உவாந்து ஒரு போராட்டத்தையேகூட நடத்தினேன். சகோதரிக் கிசியைச் சார்ந்தவர்களையே சமாதானப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. இதிலே பத்து லட்சம் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பது பொருத்தமற்றது என்பதைத் தத்துவார்த்தமாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்தச் சட்டத்தால் என்ன லாபம் என்று கேட்டார்கள். என்னுடைய உரையின் பெரும்பகுதியை திரு. ஏ. ஆர். சுப்பையா அவர்கள் பதிலாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் கேட்டார்கள்—தென்னாற்காட்டில் செய்த பிறகு ஏன் கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள் என்று கேட்டார்கள். அதிலே லாபமும் கிடைக்கிறது, நல்ல முறையிலும் நடந்து வருகிறது. ஆனால் இடைத் தரகர்கள் இடையிலே கடன் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லி கொடுப்பது, வாங்குவது எல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். என்னிடந்தான் விற்க வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்துபவர்கள் கூட இருக்கிறார்கள்.

அந்த வியாபாரிகளிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்காக இந்த ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடமே தவிர, வேறு அல்ல. திரு. அழகர் சாமி அவர்கள் சொன்னார்கள், எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் இதை விஸ்தரிக்கவேண்டுமென்று. ஏறத்தாழ ஐந்து மைல் சுற்றுவட்டாரத்தில் நிறுவ ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்காங்கே எங்கெங்கு அமைக்கலாம் என்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

மத்திய அரசிலிருந்து இப்போது மார்க்கெட்டிங் காம்ப்ளெக்ஸ் மூலம் சாலைகள் அமைத்தல். விளைபொருள்களை எல்லாம் ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடங்களில் வியாபாரம் செய்வதற்கு ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடங்களுக்கு இன்று மத்திய அரசு உதவி செய்து

[திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்], [1971 டிசம்பர் 15]

வருகிறது. விவசாயிகள் தங்கள் விளைபொருட்களை நல்ல முறையில் கொண்டு வந்து விற்க சாலை வசதிகள் அமைக்க இன்றைய தினம் ஒன்றரைக் கோடி ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டு பலயிடங்களில் ஒழுங்கு முறை விற்பனைக் கூடங்கள் கட்டுவதற்கும் அனுமதிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஏன் கட்டாயப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். விவசாயிகளைக் கட்டாயப்படுத்தி கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் கடன் கொடுக்கிறோம்.

சிறு விவசாயிகளுக்கு, நிலமற்ற ஏழைகளுக்குக் கடன்கள் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னாலும் அவர்கள் அதைச் சரிவரப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவில்லை என்று காலையில் கூட்டுறவுத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதேநேரத்தில் மக்களிடத்தில் விளம்பரப்படுத்தவும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடங்கள் மூலம் விற்பதால் என்னென்ன வசதிகள் விவசாயிகளுக்கு இருக்கின்றன, என்னென்ன விதத்தில் லாபம் இருக்கிறது, ஏன் கொண்டு வந்து விற்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றியெல்லாம் விளம்பரம் செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சினிமா துறை மூலம் படம் எடுக்கக்கூட முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

உறுப்பினர்கள் சிலர் சொன்னார்கள், நாங்கள் கடன் கொடுக்கிறோம் என்று. நீங்கள் கொடுப்பதோடு அவர்கள் நின்று விடுகிறார்களா? தங்கள் வீட்டிலுள்ள நகைகளையெல்லாம் வைத்து கடன் வாங்கும் விவசாயிகள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படி நீங்கள் கொடுக்கிற பணம் வேளாண்மைச் செலவிற்காகவா போய் செலுகிறது? வேறு பல செலவுகளுக்குப் போகிறதே தவிர, விவசாயப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்வதற்குப் போவதில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும்.

இந்தச் சட்டத்தை யாரும் வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை, ஒருசிலரைத் தவிர. இதை ஒரு பொறுக்குக் குழுவிற்கு விட்டு வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒரு முறை இந்தச் சட்டமன்றத்தில் குறிப்பிட்டாது நினைவிற்கு வருகிறது. கமிட்டிக்கு விடுவது என்றால் கட்டப்பில் போடுவது என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஒரு விஷயத்தை ஒரு கமிட்டிக்கு விட்டு என்றால் கட்டப்பில் போடு மூன்று நான்கு ஆண்டுகளுக்கு என்று அர்த்தம்.

இந்தச் சட்டம் 1933-ல் முதன் முதலாகக் கொண்டுவரப்பட்டது. அப்போது மூன்று இடங்களில் கொண்டுவரப்பட்டது. கோவை பில், திருப்பூரில் பஞ்சுக்கும், தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் நிலக் கடலைக்கும், அதேபோல் ஆந்திராவில் புகையிலைக்கும் கொண்டு வரப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு 1957-ல் நம் மாநிலத்தில் உயர்திருப்பிள்ளை, எஸ். கிருஷ்ணசுவாமி நாயுடு, ரிட்டயர்ட் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ், மதராஸ், அவர்கள் தலைமையில் ஒரு குழு அமைத்து அது பரிசீலிக்கப்பட்டது. அதைப் பரிசீலனை செய்து அப்போதே இதைக் கட்டாயமாக ஆக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் கருத்து தெரிவித்திருந்தார்கள்.

1971 டிசம்பர் 15] [திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்]

அதற்குப் பிறகு 1959-ல் இது சட்டமாகக் கொண்டு வரப் பட்டது. அப்படி சட்டமாகக் கொண்டுவரப்பட்ட நிலையில் என்ன நடந்தது என்பது என்னவிட காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர்களுக்கு நன்கு தெரியும். ஏனெனில் 1962 தேர்தலுக்கு முன்னால் அது கொண்டுவரப்பட்டது. வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திற்கு மட்டும் அது கொண்டுவரப்பட்டது. வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட நோத்தில் அப்போது காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்தவர்தான் மார்க்கெட்டிங் கமிட்டித் தலைவராக இருந்தார்கள். வட்டச் செயலாளர், மாவட்டச் செயலாளர் அன்று இல்லை. திரு. இராமச்சந்திரன் என்பவர் அதன் தலைவராக இருந்திருக்கிறார். அவர்கள் அப்போது முதல் அமைச்சராக இருந்த கனம் காமராஜ் அவர்களிடத்தில் வந்து இதிலுள்ள குறைபாடுகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். உடனே திரு. காமராஜ் அவர்கள் இதே வேலையாகப் போய்விட்டது, எப்போது வந்தாலும் இதற்கு ஏதாவது சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கிறீர்கள், அதெல்லாம் முடியாது, போய் விடுங்கள் என்று தெரிவித்தார்கள்.

1962 தேர்தல் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தபோது வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள பெருவாரியான வியாபாரிகள் காமராஜ் அவர்களை அணுகி இந்தத் தடவை நீங்கள் உதவி செய்யவில்லை என்றால் நாங்கள் உங்களை எதிர்ப்போம் என்று தீர்மானம் போடப் போகிறோம் என்று சொன்னதற்குப் பிறகு அது தாற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. அப்போது அவர்கள் சொன்னது, நீங்கள் கொண்டுவருவது வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திற்கு மட்டும் கொண்டு வருவது சரியல்ல, மாகாணம் பூராவிற்கும் கொண்டுவருவதாக யிருந்தால் ஏற்றுக்கொள்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். பிறகு நின்றவிட்டது. அதைத்தான் தொடர்ந்து கொண்டு வருகிறோமே தவிர, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வியாபாரிகளிடம் கோபித்துக்கொண்டு கொண்டு வருவதாக நினைப்பது சரியல்ல.

1953-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது, 1971-லாவது வருகிறதே என்று அனைவரும் பாராட்டுவார்கள் என்றுதான் நான் எதிர்பார்த்தேன். பல உறுப்பினர்கள், வியாபாரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் கூட வந்து நாங்கள் ஐந்து லட்சம் ரூபாய் கடன் கொடுத்திருக்கிறோம், எங்களுக்கு வர வேண்டியது 4 லட்சம் பாக்கியிருக்கிறது. கட்டாயப்படுத்தினீர்களானால். மார்க்கெட்டில் கொண்டு வந்து விற்பார்களானால், எங்கள் பணத்திற்கு நஷ்டம் வந்துவிடுமே என்று சொன்னார்கள். இரண்டு முறை அமைச்சர் அவர்களிடம் அணுகியும்கூட அவர்களுக்கு டைம் கொடுக்கப்பட்டது, விரைவில் வசூல் செய்து கொள்ளுங்கள் என்று. அவர்கள் கொடுத்துக் கொண்டே வருகிறார்கள். அவர்கள் கொடுக்கக்கூடிய பணம் அதிகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறதே தவிர, குறைந்தபாடில்ல. ஐயாயிரம் கடன் வாங்கினால் மூவாயிரத்திற்கு சரக்கை கொடுத்து விட்டு மேலும் மூவாயிரம் வாங்கிக்கொண்டு அதையும் சேர்த்து ஐயாயிரத்திற்கு எழுதி வாங்கிக்கொள்வது என்பது வழக்கமாக யிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது.

[திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்] [1971 டிசம்பர் 15]

இச் சட்டம் விவசாயிகளை மேலும் மேலும் கடனாளிகளாக ஆக்காமல் அவர்களைக் காப்பாற்றக் கொண்டு வரப்படுகிற சட்டமே தவிர, அவர்களை கடனாளிகளாக ஆக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு கொண்டுவரப்பட்டதல்ல, மார்க்கெட்டில் விற்பதில் என்ன லாபம் என்று கேட்டார்கள். அங்கு கொண்டுவருவதால் யாருக்கும் நஷ்டம் இல்லை. கொண்டுவந்த சரக்குகளை இறக்கி வைத்துவிட்டு சரியான எடைபோட மார்க்கெட்டிங்க் கமிட்டியைச் சார்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இப்போது சீர்திருத்தங்கள் எல்லாம் செய்திருக்கிறோம். மாடுகளுக்குக் குறிப்பாக கொட்டகைகள் போடவேண்டும், மாடுகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டப்பட வேண்டும் என்றெல்லாம் செய்திருக்கிறோம்.

அரவக்குறிச்சி உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நனைந்துபோன சரக்குகள் வருமே என்று காய வைக்க இடமிருக்கிறது. காயவைத்து சுத்தம் செய்த பின்னர்தான் செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் அந்தக் காலத்தில் விவசாயிகளைச் சுலபமாக ஏமாற்றிவிடலாம், ஆனால் இப்போது இந்தக் காலத்தில் அப்படி விவசாயிகளை ஏமாற்றிவிட முடியாது என்று சொன்னார்கள். அந்தக் காலத்தில் அவர்களைச் சுலபமாக ஏமாற்றி விடலாம். ஆனால் இந்தக் காலத்தில் உள்ளவர்களை கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டால் ஏமாற்றலாம் என்பதுதான் அதன் உட்பொருளாக இருக்குமோ என்னவோ, தெரியாது.

யார்டில் இறக்கிய பிறகு சரக்குகளை தேர்ந்தெடுத்து விடுகிறார்கள். பிறகு சரக்கை பலர் வந்து பார்க்கிறார்கள். பிறகு அவர்கள் தங்கள் தங்களுக்கு என்னென்ன விலைகள் கட்டுபடியோ அதைக் குறித்துக்கொள்கிறார்கள். போட்டியிருந்தால்தான் முடியும், இல்லாவிட்டால் நான்கு பேர்கள் சேர்ந்து ஏதாவது செய்து விடுவார்கள் என்று சொன்னார்கள். இப்போது மட்டும் நான்கு பேர்கள் சேர்ந்து கொண்டு அப்படிச் செய்ய முடியாதா? நான்கு பேர்கள் சேர்ந்து ஒரு விலைக்கு எடுக்க முடியாதா? ஆனால் இதில் அப்படிச் கிடையாது. கட்டுபடியான விலை விவசாயிக்கு கிடைக்கவில்லை என்றால், இப்போதே ஒரு வாரக் காலத்திற்கு வைக்க, இலவசமாக வைக்க கோடவுன் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

நான் கூட்டுறவுத்துறை அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டிருக்கிறேன். ஒன்றல்லது இரண்டு மாதங்கள் விற்காவிட்டாலும் அதி விரிந்து கடன் கொடுக்க, அந்தச் சரக்கை வைத்து 75 சதவீதம், 80 சதவீதம் கடன் கொடுக்க வழிவகை செய்யப்படவேண்டுமென்று பிறகு கொண்டுவர இருக்கிறோம்.

வியாபாரிகளுக்கு, கொள்முதல் செய்பவர்களுக்கு அங்கேயே ஒரு பாங்க் ஒப்பன் செய்ய ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறோம்.

1971 டிசம்பர் 15] [திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்]

பெரிய வியாபாரிகளை, லட்சாதிபதிகளை கொழுக்க வைப்பதாகவும் சிறிய வியாபாரிகளை விட்டுவிடுவதாகவும்கூட எடுத்துச் சொன்னார்கள். எந்த வியாபாரியாக இருந்தாலும்—அந்தக் காலத்திலேயே இங்கு பேசப்பட்டது. அப்போது நான் எதிர்க்கட்சியில் இருந்தேன். இந்த பாங்கியிலிருந்து கடன் கொடுக்கிற காரணத்தால் தான் விலைவாசி உயர்ந்துகொண்டு போகிறது என்று பேசினார்கள். இப்போது நாம்வசதி செய்து கொடுத்து இருக்கிறோம். அவர்கள் அங்கே வாங்குகிற சாக்குகளை அங்கேயே விற்பதற்கு வழிவகை செய்து இருக்கிறோம். அங்கே உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் போய் விடும் என்று சொன்னார்கள். இங்கே மாண்புமிகு வருவாய்த்துறை அமைச்சர் அவர்கள் கூட, அரசாங்கத்திற்கு வரவேண்டிய வரியைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். நாம் அங்கே விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்குகிறபோது வரி வாங்குவது கிடையாது. அதைத் தயவுசெய்து நன்றாக உணர வேண்டும். ஒரு ரூளை வரிதான் வாங்கப்படுகிறது. விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்குகிறபோது வரி வாங்குவது கிடையாது. ஆனால் அங்கே இருந்து விற்கப்படுகிறபோது வரி வாங்குகிறோம். என்ன விலைக்கு விற்கப்பட வேண்டுமென்று கட்டுப்படுத்தவில்லை. விலையை ஒன்றும் நிர்ணயம் செய்யவில்லை. அங்கே இருக்கின்ற ஆட்களை பயன்படுத்திக் கொள்கிற வகையில் வழி வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே வாங்குவதாலே உண்மையிலேயே யாருக்கும் எந்தவிதமான கெடுதலும், நஷ்டமும் இல்லை. சரியான எடை போட்டுத்தான் கொடுக்கிறோம். இங்கே பல உறுப்பினர்கள் ஏதோ பேசவேண்டுமென்பதற்காகச் சரியான படி எடை போடப்படுவதில்லை என்று சொன்னார்கள். நான் ஒரு விவசாயி. எப்படியெல்லாம் தவறுதலாக அளப்பார்கள் என்று எனக்கும் தெரியும். 38 படியை 36 படி என்று அளக்கிற விற்பன்னர்கள் இருக்கிறார்கள். 40 படியை 34 படியாக அளக்கிற திறமைசாலிகள் இருக்கிறார்கள். இப்போது எடைபோடுவது சரியாக இருக்கிறது. டாக்டர் ஹான்டே அவர்கள் கூட எடை சரியாக இருக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். எடைபோடுவது இப்போது சரியாக நடக்கிறது. இவ்வளவு எடை என்று நிர்ணயம் செய்து சொல்லிவிடுகிறோம். இதனாலே யாருக்கும் கஷ்டமோ, நஷ்டமோ இருப்பதற்கு இல்லை.

அவர்களிடமிருந்து வாங்கப்படுகிற வரி மிக மிகக் குறைவு. நம்முடைய மாண்புமிகு வருவாய்த் துறை அமைச்சர் அடிக்கடி சொல்வது உண்டு. அவர்களுடைய வியாபாரத்தைப் பார்த்து, அதிகாரிகள் அடிக்கடி திடீரென்று பூஜை அறைக்குள்ளே நுழைந்து சோதனை போட்டு, ரிகார்டுகளை எடுப்பது உண்டு என்று சொல்வார்கள். அவர்கள் என்ன அவ்வளவு நாணயம் இல்லாத வர்சனா? நாணயம் இல்லாமலா அவ்வளவு சம்பாதித்து இருக்கிறார்கள். ஏதோ அவர்களிடத்தில் நாணயம் இல்லாமல் இருக்கலாமே தவிர, நாணயம் இருக்கிறது. ஏன் சந்தேகம் ஏற்பட வேண்டும். அதைப் போக்குகிற வகையில் தான் இப்போது வழி

[திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்] [1971 டிசம்பர் 15]

வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 1,000 மூட்டை வாங்கினால், 1,000 மூட்டை என்று கணக்கு எழுதித்தான் ஆகவேண்டும். அப்படிச் செய்வதற்கு இந்தச் சட்டம் வழி வகை செய்கிறது.

இங்கே விலையைப்பற்றிப் பேசினார்கள். ஏதோ அதனாலே நஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்று இங்கே பேசிய ஒவ்வொருவரும் குறைப்பட்டுக் கொண்டார்கள். உதாரணத்திற்குச் சொல்கிறேன், ஒரு மூட்டை நெல் ரூ. 60 என்று சொன்னால்—, 60 விற்கவேண்டுமென்பது என் ஆசை—10 மூட்டையை ஒருவன் கொண்டுபோய் ஒரு மண்டியில் கொடுத்தால், ரூ. 600 ஆகிறது. அதற்கு அந்த மண்டியில் இருப்பவர்கள் எடுத்துக்கொள்வது—நான் விசாரித்த வகையில் என்ன வென்றால், தனம் அங்கத்தினர்களும் விசாரிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள்—அவ்வோடிக் சார்ஜாக எடுத்துக் கொள்வது ரூ. 2, அதற்குப் பிறகு கமிஷன் ரூபாய்க்கு 2 பைசா என்ற அடிப்படையில் ரூ. 600-க்கு ரூ. 12, ஆக மொத்தம் ரூ. 14 எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். ரூ. 600-ல் ரூ. 14 போனால் மீதமுள்ள ரூ. 586 தான் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் ரூ. 600 வாங்கிய அந்த சர்க்குக்கு அந்த மண்டிக்காரருக்குக் கிடைப்பது, கமிஷன் ரூபாய் 12-ம், வேயிங் சார்ஜஸ் 50 பைசாவும், ஆக மொத்தம் ரூ. 12.50 சேர்த்து ரூ. 612.50 ஆகிறது. அவர்கள் ரூ. 586 வாங்கி, அதை ரூ. 612.50-க்கு விற்கிறார்கள். மற்றமற்ற பொருள்களுக்கும் இப்படி இருக்கிறது. அதைப்பற்றி நான் சொல்ல முடியும். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் இதைப்பற்றி சட்டம் வருவதற்கு முன்னாலே விசாரித்து வந்தேன். குடியரசுத் தலைவர் இதைச் சட்டமாகக் கொண்டு வருவதற்கு வற்புடிக் அளிக்கதற்குப் பின்னாலே, இப்படிப்பட்ட சட்டம் கொண்டுவருவது நாட்டுக்கு நல்ல பலன் அளிக்குமா என்று பலவகையில் விசாரித்துப் பார்த்துவிட்டுத்தான் வந்திருக்கிறேன். வேலூர் நகரத்தில் எனக்கு வியாபாரிகள் வந்து வரவேற்பு கொடுத்துவிட்டு இதைச் சொன்னார்கள். நாங்கள் இப்படி வாங்குகிறோம் விற்கிறோம் என்று அவர்களே சொன்னார்கள். நம்முடைய அரசாங்க ஒழுங்குமுறை மார்க்கெட்டைவிட மிக நல்ல முறையில் அவர்கள் வைத்து இருக்கிறார்கள். பக்கத்திலேதான் ஒழுங்குமுறை விற்பனைக்கடம் இருக்கிறது. அங்கே சரிவர செய்ய முடியவில்லை. இந்த இரண்டு கிடங்குகளில் இருப்பவர்களும் எந்த அளவுக்கு வியாபாரம் செய்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்தேன். சேலத்தில் இருக்கும் வியாபாரிகளும் என்னை வந்து சந்தித்துக் கொள்ளுங்கள். விவசாயிகள் எங்கே போயும் அலைய வேண்டிய இல்லை. கஷ்டப்படவேண்டியது இல்லை. எங்கே போக சௌகர்யமோ அங்கே போய் வாங்கலாம் என்று சொன்னார்கள். வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே இராமநாதபுரம் மாவட்டம், கடலூர் போன்ற இடங்களில் இருந்து எல்லாம் வந்து கடலைக்காய் வாங்கிக்கொண்டு போகிறார்கள். யாருடைய வியாபாரத்தையும் பாதிப்பதாகத் தெரியவில்லை.

1971 டிசம்பர் 15] [திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்]

இதை செலக்ட் சமிட்டிக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினார்கள். நான் எல்லோரையும் சந்தித்துப் பேசினேன். வியாபாரிகளைச் சந்தித்துப் பேசினேன். அவர்களிடத்தில் சொன்னேன். சட்டம் கொண்டு வந்தால் என்னென்ன பலன்கள் ஏற்படும் என்பதைச் சொன்னேன். யாருக்கும் கஷ்டம் வராது. உங்களுக்கு இருக்கும் பிரிவுகள் இருக்கும் என்று சொன்னேன். எல்லா மாநிலத்திலும் இப்படிப்பட்ட சட்டம் இருக்கிறதா என்று கேட்டார்கள். இந்தச் சட்டம் எல்லா மாநிலத்திலும் இருக்கிறது. இந்தச் சட்டம் அமுல் நடத்துவதற்கு காலதாமதம் ஆகிறது, அங்கேயெல்லாம் செயல்படுத்தப்படவில்லை, அவ்வளவுதான்.

உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும், 1933-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது இது. என்றாவது ஒரு நாள் இது முடிவடையத்தான் வேண்டும். காலதாமதம் செய்வது சரியல்ல. சேர்க்ஷிஷ் தத்துவத்திற்கு மதிப்பளிக்க வேண்டுமானால், இதற்கு நிச்சயம் ஒரு நாள் தீர்வு கண்டாக வேண்டும். ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு சட்டம் செய்யப்படுகிறது. இது விவசாயிகளுடைய பிரச்சனை. உங்களுக்கு அவர்களிடத்தில் அக்கறை இருக்கும். அவர்கள் வாழ்ந்தால் தான் நாடு வாழும். அவர்களுக்கு நல்லது செய்கிற இந்தச் சட்டத்தை அமல் செய்வதற்கு நீங்கள் எல்லாம் ஒத்துழைக்க வேண்டும். இதற்கு ஒரு செலக்ட் கமிட்டி போட்டு, அதனுடைய ரிப்போர்ட் எப்போது வருகிறது என்று பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதைவிட, இதற்கு இப்போது ஒத்துழைப்பு கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும். செலக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பினால் அது கிடப்பில் போனதுபோல் ஆகிவிடும். ஆகவே, இந்தச் சட்டம் விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்யக்கூடிய சட்டம், அவர்களுக்கு ஒரு நல்ல காலம், விடிவு காலம் ஏற்படுத்தி வைக்கிற சட்டம். இதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது, இதை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று கேட்டு, செலக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பவேண்டுமென்ற திருத்தத்தை வற்புறுத்த வேண்டாம் என்று கேட்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திருமதி. த. ந. அனந்தநாயகி : அமைச்சரவர்கள் இந்தச் சட்டத்தைப் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விட்டால் காலதாமதமாகும் என்று சொன்னார்கள். விற்பனை வரி மசோதாவைப் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அது கிடப்பிலே போடப்பட்டிருக்கிறதா? ஹோமியோபதி சட்ட மசோதாவைப் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அது கிடப்பில் போடப்பட்டிருக்கிறதா? ஆகவே இதிலே நான் கொடுத்திருக்கிற திருத்தத்தை கிடப்பில் போட்டு விடுவார்கள் என்று காரணம் காட்டி, ஏற்காமல் இருப்பது சரியல்ல. இந்த மசோதாவைப் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பினால், இன்னும் சில புரட்சி கரமானத் திட்டங்களைச் சேர்க்கலாமா என்று யோசித்துப் பார்ப்பதற்கு ஒரு வாய்ப்பு இருக்கும் என்று சொன்னேன்.

[1971 டிசம்பர் 15]

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : இப்போதே இன்னும் புரட்சிகரமான சட்டங்களை இதிலே சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்பது ஏற்கக்கூடியதாக இல்லை. இப்போதைக்கு இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். இன்னும் தீவிரமாகச் சட்டங்களை பிறகு கொண்டு வரலாம்.

MR. DEPUTY SPEAKER : Are you pressing your amendment?

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI : What is the use of pressing when we are only 14? I am not pressing it.

The amendment of Thirumathi T. N. Anandanayaki was, by leave, withdrawn.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is :

“ That the Tamil Nadu Agricultural Produce Markets (Amendment) Bill, 1971, be taken into consideration.”

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration, clause by clause.

MR. DEPUTY SPEAKER : There are no amendments to the Clauses.

Clause 2 was put and carried.

Clause 1, the Enacting Formula and the Long Title were put and carried.

THE HON. THIRU A. P. DHARMALINGAM :

“ தமிழ் நாடு 1971-ம் ஆண்டு வேளாண்மை விளைபொருள் அங்காடிகள் (திருத்த) சட்ட முன்வடிவு சட்டமாக நிறைவேற்றப் பட வேண்டும் ”

என்று கோருகிறேன்.

The motion was put and carried and the Bill was passed into law.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவையின் இன்றைய அலுவல்கள் இத்துடன் முடிவுற்று, மீண்டும் நாளை காலை 9 மணி அளவில் பேரவை கூடும்.

பின்னர் பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

4. பேரவை முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders

115. Notification issued with G.O. Ms. No. 2007, Rural Development and Local Administration, dated the 1st September 1971, in regard to resignation of Director of Rural Development as a member of the Tamil Nadu Khadi and Village Industries Board. [Laid on the Table of the House under section 29 (3) of the Tamil Nadu Khadi and Village Industries Board Act, 1959 (Tamil Nadu Act 18 of 1959).]